

den Albertiske Retsreform se vi, at Sø- og Handelsretten genopstaar. Jeg nævner Sø- og Handelsretten med al mulig Agtelse, og maaske kan man sige, at det er den ypperste Ret, vi have her i Landet, men vi kunde i Stedet for at beskikke en særlig Formand og Næstformand i Sø- og Handelsretten have taget vedkommende Landsoverrettsdommer til Formand med tiltagen handels- eller søkyndig Bistand, og saa behøvede vi ikke nogen speciel Domstol. Alle disse Ting, jeg her har omtalt, ere noget, vi komme til at behandle i Udvalget, og i Tillid til, at den højtærede Justitsminister har en rodfæstet Mening om Befolkningens Ret til at holde Retsafgørelser gennem Domstolene, haaber jeg, at vi nok komme til en Ordning angaaende de fleste af disse Spørgsmaal eller dog de vigtigste af dem.

Jeg vil nu tillade mig at gaa Lovforslagets enkelte Bestemmelser igennem. I § 1 er jeg Modstander af, at ethvert Spørgsmaal skal henvises til Voldgiftsretten, naar Parterne ikke have taget Beslutning om Afgørelse ved den ordinære Ret. Det burde være ganske omvendt. Dernæst er jeg Modstander af, at en Voldgiftsmand efter § 2 beskikkes til Formand. Det bør være en Jurist. Dernæst er jeg Modstander af, at Retten skal sættes der, hvor Sælgeren havde sin Bopæl ved Handelens Afslutning, thi der, hvor Sælgeren bor, er Dyret jo ikke. Dyret er maaske milevidt derfra i den anden Kreds, og det vigtigste, det største Gode, man skulde opnaa ved dette Lovforslag, var jo, at vedkommende Dyr blev besigtiget af Folk, der havde Forretning med eller dog i alt Fald ifølge hele deres Levevis og Opdragelse havde Forstand paa de Ting. Derimod synes jeg meget godt om, at Parterne skulde give personligt Møde, men jeg synes ikke om Bestemmelsen i § 5 om, at Dagpenge kun skulle betales for de 3 første Møder. Jeg synes ikke om, at Dagpengene kunne løbe saa højt op, jeg synes i det hele taget, at Omkostningerne ved disse Voldgiftsprocesser, selv om de ere begrænsede til 55 Kr., medens de nu i temmelig ringe Sager kunne løbe op i Hundredvis af Kroner, slet ikke staa i noget Forhold til de Retsgebyrer, som Borgerne ere vante til og have Ret til at nøjes med at betale ved de ordinære Retter.

Jeg synes ikke om, at § 6 bestemmer, at Fristen, naar den forlænges ud over 4 Uger, kun atter maa forlænges een Gang, thi, som jeg har sagt, kan der være Til-

fælde, hvor man maa forlænge den ikke blot ugevis, men endog maanedsvis for at se Resultatet af en eller anden Handling eller Observation af Dyret og derigennem komme til Klarhed over dets Natur og Værdi. Dernæst synes jeg heller ikke om Bestemmelsen i § 6 om, at hvis Voldgiftsmændene ikke have afsagt deres Kendelse inden de der nævnte Frister, miste de deres Krav paa Sælær, Dagpenge og Befordringsgodtgørelse. Det vil være det samme som at sige til dem: Skynd dig, ellers mister du dine Penge; hvad Resultat der kommer ud af din Afgørelse, er temmelig ligegyldigt. I § 7 omhandles den staaende Voldgiftsdomstol som Appelret, som jeg lige har omtalt, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa den her, det burde, som sagt, være den ordinære Overret.

Bestemmelsen i Slutningen af § 8 om, at Appelvoldgiftsretten kan undlade ny Forligsprøve, falder mig som Jurist noget for Brystet. Jeg kan ikke forstaa, at vi her skulle have en Appelinstant, hvor der som Regel skal prøves Forlig. Nu er Forholdet det, at inden en Retssag anlægges, prøves der Forlig, og hvis Parterne ikke kunne enes, henvises Sagen til Domstolene, og hvis Parterne ikke ere tilfredse med den afsagte Dom, bringe de Sagen ind for Appelretten, for Overretten og endelig for Højesteret. Men skal man nu til at konstituere Appeldomstolen som Underret, og skal den begynde med ogsaa at prøve Forlig, hvor ende vi saa?

Med Hensyn til Eksekutionskraften af Dommene har jeg mindre at bemærke. Jeg vil her kun pege paa, at i den Undersøgelse, som Professor Munch-Petersen har foranstaltet, har han ogsaa spurgt om Tvangsfuldbyrdelsen, Eksekutionen, og Underretsdommerne have svaret, at den kom de sjældent til, for Parterne rettede i Almindelighed for sig i Mindelighed, og hvor Eksekution blev forlangt, kunde Fogeden ikke eksekvere Kendelsen, da denne viste sig at være meningsløs. Men for øvrigt har jeg ikke noget imod at beholde Kendelsernes Eksekutionskraft, særlig naar Kendelsen afsiges ved Appelinstanten, for saa er der dog en Jurist med.

Jeg kommer nu tilbage til Professor Munch-Petersens Undersøgelse og vil da bede den højtærede Formand om at tillade, at jeg læser lidt op. Professor Munch-Petersen har altsaa rettet forskellige Spørgsmaal til Underretsdommerne om denne Lov. Han sendte et Skema ud til 128